

РЕШЕНИЕ

№ 4230

гр. София, 28.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.07.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова
Калин Куманов**

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5196** по описа за **2020** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ТД на НАП- [населено място] срещу Решение №7752/10.01.2020 година, постановено по н.а.х.дело №11185/2019 година, 12 състав по описа на СРС,отменящо Наказателно постановление №432688-Р467135/30.04.2019 година, издадено от Директор ТД на НАП- С., с което за извършено нарушение на разпоредбите на чл.176в,ал.5,т.3 от ЗДДС на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 7838,27 лева на основание чл.180в,ал.1 от ЗДДС.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на обжалваното решение, иска се неговата отмяна и потвърждаване на наказателното постановление. Претендира се и присъждане на юрисконсултско възнаграждение за две съдебни инстанции в размер на 400 лева. Депозирано е и възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвоката, представляващ ответника по касация и моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ал.5 ГПК.

В съдебно заседание,касаторът-ТД на НАП-С., редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт П. Г., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнграждение.

Ответникът по касация–„Г. И.“Е. редовно и своевременно призован,не изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор К. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество,жалбата е основателна,но по съображения, различни от сочените в нея.

СРС е постановил решението си при допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила.От приложените доказателства и най-вече от наказателното постановление и от АУАН е видно, че административно- наказващият орган ясно и недвусмислено е посочил, че ответникът по касация към 09.07.2018 година не е представил изискуемото обезпечение по реда на чл.176в,ал.5,т.3 от ЗДДС, при което изводът на СРС, че нито в АУАН,нито в НП е посочен крайният срок, в който дружеството е следвало да представи изискуемото обезпечение по реда на чл.176в,ал.5,т.3 от ЗДДС е неправилен. Ответникът по касация е имал срок до посочен в НП-09.07.2018 година да представи надлежно обезпечение.

Изводът на СРС, че в НП не е посочен срокът, в който е следвало да бъде предоставено обезпечението не съответства на събраните доказателства и най-вече на отразеното в НП, че административно-наказващият орган е посочил конкретната дата, на която е следвало да бъде представено обезпечението.Не е налице соченото в решението на СРС допуснато съществено нарушение на административно производствените правила. Нещо повече дори, неправилен е изводът на СРС ,че е допуснато нарушение на нормата на чл.180в,ал.1 от ЗДДС от страна на административно наказващия орган,като неправилно е приложена санкционната норма, защото изключително превратно СРС е анализирал както приложените доказателства, така и посочените правни разпоредби. Чл. 180в от ЗДДС сочи, че лице, което, като е длъжно, не предостави в срок обезпечение по [чл. 176в](#) или не предостави обезпечение, или предоставеното обезпечение не е в размера по [чл. 176в](#), се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер на дължимото обезпечение. От своя страна , Обезпечението при доставки на течни горива е уредено в чл. 176в от ЗДДС според която всяко данъчно задължено лице е длъжно да предостави обезпечение в пари, в държавни ценни книжа или в безусловна и неотменяема банкова гаранция за срок една година пред компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите, когато за текущия данъчен период-извърши облагаеми доставки на течни горива със ставка на данъка 20 на сто и с обща стойност на данъчните им основи над 25 000 лв., или общата стойност на данъчните основи при вътреобщностни придобивания на течни горива надвиши 25 000 лв.или получи течни горива, освободени за потребление по [чл. 20, ал. 2, т. 1 от Закона за акцизите и данъчните складове](#), с обща стойност на данъчните им основи над 25 000 лв., ако не е възникнало основание за обезпечение на друго основание. По аргумент от алинея втора Обезпечението по ал. 1 е в размер не по-малък от 20 на сто от данъчната основа на облагаемите доставки, придобиванията или стойността на получените течни

горива, освободени за потребление за предходния данъчен период. При последващи доставки с място на изпълнение на територията на страната на течни горива, които са били предмет на вътреобщностно придобиване или са били обезпечени при освобождаването им за потребление, не се предоставя обезпечение от лицето, осъществило вътреобщностното придобиване или получило течните горива, освободени за потребление.

Тъй като решението е отменено само на процесуално основание, без да е разгледан спорът по същество, то настоящата съдебна инстанция намира, че решението следва да бъде отменено и делото върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав, при което следва да се изложат мотиви относно това има ли извършено нарушение на посочените правни разпоредби от страна на ответника по касация, да се обсъдят всички събрани доказателства и едва тогава да се постановява съдебен акт, като се анализират всички доказателства и се обсъдят приложимите правни норми и се изложат конкретни и ясни мотиви по съществуващото на спора, като се отговори на всеки един довод на страните. Настоящата съдебна инстанция не споделя довода в касационната жалба/ който е твърде противоречив - в едната част самият процесуален представител на касатора твърди, че АССГ като касационна инстанция е инстанция по правото, а не по фактите, а в другата иска да се потвърди наказателното постановление. Следва да бъде отбелязано именно, защото касационната инстанция е инстанция по правото, и при отмяна на наказателното постановление само на процесуално основание, същата тази касационна инстанция не притежава правомощия да разгледа направо спора по същество/ защото предмет на съдебна проверка пред АССГ е решението на първоинстанционния съд и при липсата в него на каквито и да било съображения относно това има ли извършено нарушение и извършено ли е то от ответника по касация, АССГ няма как да изиграе ролята и на инстанция по същество по отношение на наказателното постановление, защото това би довело до ограничаване правота на защита на нарушителя и би го лишило от една съдебна инстанция, което е недопустимо. При новото разглеждане СРС следва да се произнесе и по разноските и в касационното производство по аргумент от нормата на чл.226, ал.3 АПК.

В този смисъл касационната жалба е основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ №7752/10.01.2020 година, постановено по н.а.х.дело №11185/2019 година, 12 състав по описа на СРС.

ВРЪЩА ДЕЛОТО ЗА НОВО РАЗГЛЕЖДАНЕ ОТ ДРУГ СЪСТАВ НА СРС ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ .

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.

